

- 2) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2006/126, a także art. 21, 45, 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie nakładało sankcję na osobę, która mimo iż spełniła wymogi wydania prawa jazdy przewidziane przez tę dyrektywę, kieruje pojazdem silnikowym na jego terytorium, nie posiadając prawa jazdy zgodnego z wymogami wzoru prawa jazdy przewidzianego przez rzeczoną dyrektywę, i która, w oczekiwaniu na wydanie takiego prawa jazdy przez inne państwo członkowskie, może wykazać istnienie swojego uprawnienia do kierowania pojazdami nabytego w tym innym państwie członkowskim jedynie za pomocą wydanego przez to państwo tymczasowego zaświadczenia, pod warunkiem że sankcja ta nie jest nieproporcjonalna w stosunku do wagi danych czynów. W tym zakresie do sądu odsyłającego należy uwzględnienie, w ramach oceny wagi naruszenia popełnionego przez zainteresowaną osobę oraz surowości sankcji, jaka miałaby zostać na nią nałożona, jako ewentualnej okoliczności łagodzącej, faktu, że zainteresowana osoba uzyskała uprawnienie do kierowania pojazdami w innym państwie członkowskim, poświadczone istnieniem zaświadczenia wydanego przez to inne państwo członkowskie, które to zaświadczenie zasadniczo zostanie wymienione przed jego wygaśnięciem, na wniosek zainteresowanej osoby, na prawo jazdy zgodne z wymogami wzoru prawa jazdy przewidzianego przez dyrektywę 2006/126. Sąd ten powinien także zbadać w ramach swej analizy, jakie realne zagrożenie dla bezpieczeństwa drogowego stanowiła zainteresowana osoba na jego terytorium.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Majid Shiri, znany również jako Madzhdi Shiri.

(Sprawa C-201/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 — Ustalanie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego — Artykuł 27 — Środek zaskarżenia — Zakres kontroli sądowej — Artykuł 29 — Termin przeprowadzenia przekazania — Brak dokonania przekazania w wyznaczonym terminie — Obowiązki odpowiedzialnego państwa członkowskiego — Przeniesienie odpowiedzialności — Wymóg decyzji odpowiedzialnego państwa członkowskiego]

(2017/C 437/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Majid Shiri, znany również jako Madzhdi Shiri

przy udziale: **Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl**

Sentencja

- 1) Artykuł 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca należy interpretować w ten sposób, że jeżeli przekazanie nie zostało przeprowadzone w sześciomiesięcznym terminie określonym w art. 29 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, odpowiedzialność zostaje z mocy prawa przeniesiona na wnioskujące państwo członkowskie i odmowa przejścia lub wtórnego przejścia danej osoby przez odpowiedzialne państwo członkowskie nie jest konieczna.

- 2) Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013, rozpatrywany w świetle motywu 19 tego rozporządzenia, jak również art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową powinien przysługiwać skuteczny i szybki środek zaskarżenia umożliwiający jej powołanie się na upływ sześciomiesięcznego terminu określonego w art. 29 ust. 1 i 2 rzeczonoego rozporządzenia, który nastąpił po wydaniu decyzji o przekazaniu. Przyznane w uregulowaniu krajowym takim jak to rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym osobie ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej prawo do powoływania się na okoliczności zaistniałe po wydaniu względem niej decyzji o przekazaniu, w ramach odwołania od tej decyzji, spełnia ten wymóg ustanowienia skutecznego i szybkiego środka zaskarżenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 października 2017 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Bałgarska energiyana bursa AD (BEB) / Komisija za energiyano i vodno regulirane (KEVR)

(Sprawa C-347/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 101 i 102 TFUE — Dyrektywa 2009/72/WE — Artykuły 9, 10, 13 i 14 — Rozporządzenie (WE) nr 714/2009 — Artykuł 3 — Rozporządzenie (UE) nr 1227/2011 — Artykuł 2 pkt 3 — Rozporządzenie (UE) 2015/1222 — Artykuł 1 ust. 3 — Wyznaczenie i certyfikacja niezależnego operatora systemu przesyłowego — Ograniczenie liczby licencjohoborców uprawnionych do przesyłu energii elektrycznej na terytorium danego państwa]

(2017/C 437/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bałgarska energiyana bursa AD (BEB)

Strona pozwana: Komisija za energiyano i vodno regulirane (KEVR)

Sentencja

Artykuły 9, 10, 13 i 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE, art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1228/2003, art. 2 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii w związku z motywem 3 tego rozporządzenia, a także art. 1 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi, w okolicznościach takich jak w sprawie w postępowaniu głównym, nie stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które ogranicza liczbę licencjohoborców uprawnionych do przesyłu energii elektrycznej na danym terytorium.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.